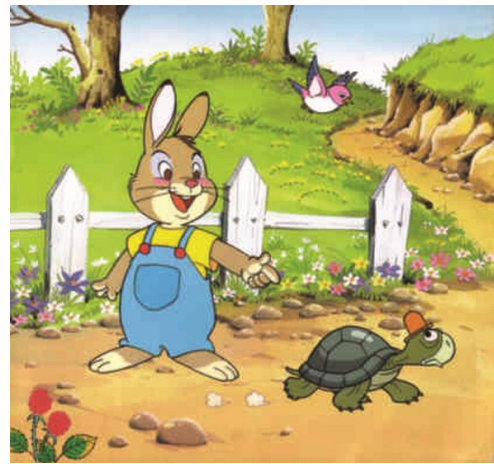


นิทานอีสป

เรื่อง กระจ่ายกับเต่า

เช้าวันหนึ่งมีเต่าตัวหนึ่งคลานอย่างช้า ๆ มาตามวิสัยของมัน และอีกทางด้านหนึ่งมีกระจ่ายตัวหนึ่งวิ่งผ่านมาทางนั้นอย่างบังเอิญด้วยความรวดเร็ว “ฮิฮิ! นี่เจ้าเต่า นายชอบที่จะเดินตัวมเตี้ยม ๆ อยู่อย่างนี้เสมอ ๆ ทำไมนายถึงได้เดินได้ช้าอย่างนั้นเล่า?” เต่าจึงพูดว่า “ถึงแม้ว่าช้าจะเดินได้ช้า แต่ถ้าพูดถึงเรื่องของความอดทนแล้วช้าไม่เคยแพ้ใคร”



นายลองมาแข่งขันวิ่งไปที่บนยอดเขานั้นกับช้าดูเอาไหมล่ะ ?

กระจ่ายเมื่อได้ยินอย่างนั้น ก็หัวเราะลั่นอย่างดัง “ฮะ ฮ้า น่าสนใจมากเลยทีเดียวน แต่รับรองได้ว่าไม่มีทางที่เจ้าจะเอาชนะช้าไปได้หรอก มันเปรียบเทียบกันไม่ได้..ว่าจั้น” กระจ่ายเที่ยวไปเรียกพวกพ้องให้มาชุมนุมกัน อย่างทันท่วงที และรวมทั้งให้เป็น

กรรมการในการแข่งขันอีกด้วย “ทุก ๆ คนมาดูเป็นสักขีพยานว่าใครจะเป็นผู้ชนะ ในการแข่งขันวิ่งเร็ว ระหว่างเต่าเฒ่ากับตัวขี้..ฮะฮะ ”



“เตรียมพร้อม! ไป” พอสั่นเสียงบอกสัญญาณเริ่มการแข่งขันโดยสุนัขจิ้งจอก แล้วทั้งเต่าและกระต่ายก็เริ่มออกวิ่งไปพร้อม ๆ กัน “ปิ๊อ้งปิ๊อ้ง” กระต่ายกระโดดออกวิ่งนำหน้าไปด้วยความเร็วสูง เผลอแผลบเดียวมันก็วิ่งมาจนถึงที่ตรงจุดกึ่งกลาง

ของทางระหว่างภูเขา มันจึงได้หยุดวิ่ง “เจ้าเต่ามันมาถึงไหนแล้วล่ะ?” พุดแล้วมันก็หันไปดู และเห็นว่าเต่ายังคงคลานตามมาอย่างช้า ๆ มองเห็นไกล ๆ

พวกผู้ชมที่มาชุมนุมกันต่างก็หัวเราะและพูดว่า “ท่านเต่า..ท่านเต่า ท่านนี่ช่างเป็นผู้ที่เดินได้ช้ามาก อาจที่จะพูดได้ว่าเดินได้ช้าที่สุดในโลกเลยก็ได้..ฮะฮะ” แม้ว่าจะได้ยินแบบนี้แต่ก็ไม่สนใจอะไรยังคงคลานต่อไปด้วยความเงยบสงบออย่างตั้งใจ เพื่อที่จะ



ให้ไปถึงที่บนยอดเขาโดยไม่คิดที่จะหยุดพักผ่อน ข้างฝ่ายกระต่ายเมื่อรอเท่าไร ๆ ก็ไม่เห็นมีทีท่าว่าเจ้าเต่าจะตามมาทันมันสักที...

มันจึงเริ่มนึกเกี่ยวกับการรอคอย “เจ้าเต่ามันยังคงคลานอยู่อีกตั้งไกล นอนรอซักงีบหนึ่งคงได้.. ถึงยังไงมันก็ไม่มีทางที่ตามมาทันได้หรอก” มันพูดแล้วก็ล้มตัวลงนอน และหลับไป

ในขณะที่กระต่ายกำลังหลับสนิท เต่าตั้งใจเดินมาอย่างไม่คิดที่จะหยุดพักอ่อนและคิดว่า “ถึงแม้ว่าขาของข้าจะสั้นเดินได้ช้าก็จริงแต่เรื่องของความอดทนแล้วข้าไม่เคยยอมแพ้ใคร ข้าจะต้องทำดีที่สุดเท่าที่ข้าจะทำได้” เมื่อเต่าเดินมาจนถึงตรงจุดกึ่งกลางของภูเขา พลันมันก็ได้ยินเสียงหนึ่งซึ่งเหมือนกับเสียงกรน “เสียงกรนที่ไหนนี่... อะฮ้า เจ้ากระต่ายนี่ มันมาแอบนอนหลับอยู่ที่นี่เอง”

ขณะที่กระต่ายกำลังนอนหลับอย่างสุขสบาย เต่าก็พยายามเดินต่อไป...ที่ละก้าว..ที่ละก้าวอย่างจริงจังและอดทน หลังจากนั้นกระต่ายเริ่มรู้สึกตัวและสะดุ้งตื่นขึ้นมา “เฮ้..นี่เจ้าเต่า มันคลานมาจนถึงที่ไหนแล้วนี่??” มันรีบกวาดสายตามองหาแต่ก็ช้าและสายไปเสียแล้ว เพราะเมื่อมันมองไปที่ตรงจุดเส้นชัยที่อยู่บนยอดเขา มันก็เห็นว่าเจ้าเต่า



กำลังแสดงความยินดีที่ได้รับชัยชนะอยู่อย่างมีความสุข

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

“ความพยายามอยู่ที่ไหน

ความสำเร็จอยู่ที่นั่น”

โครงการสื่อ ๖๐ พรรษา

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี